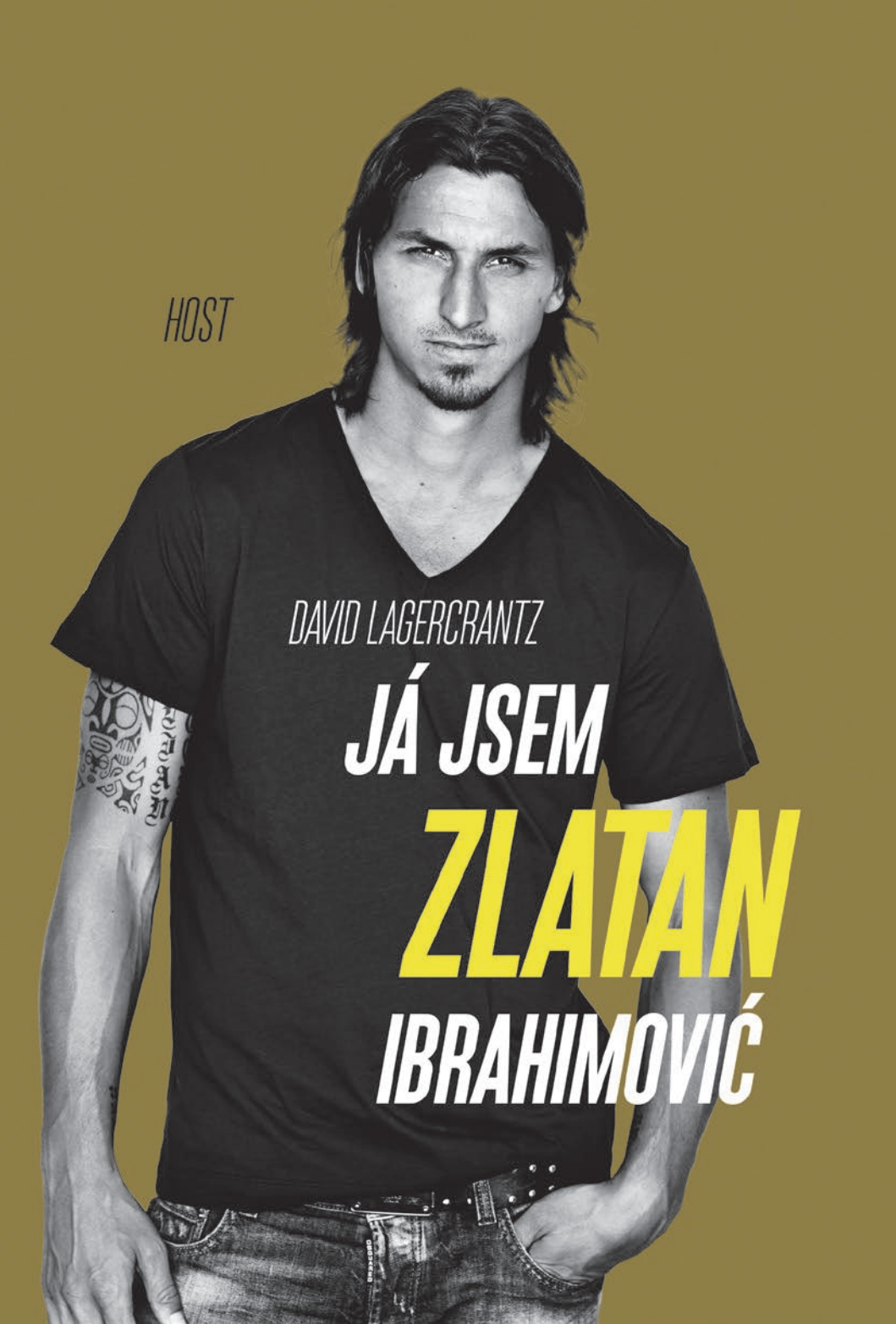

A black and white portrait of David Lagercrantz, a man with long dark hair and a goatee, wearing a black V-neck t-shirt and jeans. He has a tattoo on his right arm. The background is a solid olive green.

HOST

DAVID LAGERCRANTZ

JÁ JSEM

ZLATAN

IBRAHIMOVIĆ

Přišel ke mně Pep Guardiola, trenér Barcelony, ve svém šedivém obleku a s tradičně zachmuřeným výrazem. Tentokrát vypadal trochu rozpačitě.

Tehdy jsem si ještě myslel, že je docela v pohodě. Ne sice tak jako Mourinho nebo Capello, ale prostě fajn chlápek. To bylo ještě dlouho předtím, než jsme spolu začali bojovat. Byl podzim roku 2009 a já jsem si žil svůj dětský sen. Hrál jsem za nejlepší tým na světě a na Camp Nou mě přivítalo 70 000 diváků. Byl jsem v sedmém nebi — no, možná ne tak úplně. V novinách se o mně psala spousta nesmyslů. Že jsem problémový hráč a tak podobně. Prostě že jsem těžko zvladatelný. Tak jako tak, už jsem tam prostě byl. A Heleně, mé partnerce, i našim synům se tam líbilo. Měli jsme pěkný dům v Esplugues de Llobregat a já byl připraven. Co by se mohlo pokazit?

„Poslyš,“ spustil Guardiola. „U nás v Barçe zůstáváme nohama na zemi.“

„Jasně,“ odpověděl jsem. „Fajn!“

„Takže na tréninky nejezdíme ve ferrari ani v porsche.“

Přikývl jsem, nenaštval jsem se a nespustil: „Co tě, sakra, zajímá, jakým autem jezdím?“ Ve stejnou chvíli jsem si ale pomyslel: Co vlastně chce? Co se mi tím snaží říct? Věřte mi, už nemám zapotřebí snažit se vypadat drsně, přijet někam v nablýskaném fáru a zaparkovat ho na chodník nebo něco podobného. O tom to není. Já auta miluju, jsou mojí vášní. Za jeho slovy jsem cítil něco jiného. Znělo to jako: „Nemysli si, že jsi něco víc!“

Už jsem v té době tušil, že Barcelona je něco jako škola nebo podobná instituce. Hráči byli v pohodě, s nimi nebyl žádný problém. Navíc tam hrál Maxwell, můj bývalý parťák z Ajaxu a Interu. Ale abych byl upřímný, žádný z hráčů se nechoval jako superstar, což bylo zvláštní. Messi, Xavi, Iniesta, celý tým — všichni byli jako malí školáci. Nejlepší hráči světa tam stáli se sklopenými hlavami a já to vůbec nechápal. Bylo to komické. Když trenér v Itálii řekne: „Skákejte,“ hvězdy se na něj podívají a prohodí: „O čem to mluví? Proč bychom měli skákat?“

Tady všichni dělali, co se jim řeklo. Vůbec jsem sem nezapadl, ani trochu. Říkal jsem si: Užij si tuhle příležitost. Neutvrď je v jejich předsudcích. Tak jsem se začal přizpůsobovat a zapadat mezi ostatní. Byl jsem až příliš hodný. Bylo to na hlavu.

Mino Raiola, můj agent a dobrý přítel, se mě ptal: „Co je to s tebou, Zlatane? Nepoznávám tě.“

Nikdo mě nepoznával — nikdo z mých přátel, ani jeden jediný. Začal jsem se cítit pod psa, a tady musím podotknout, že už od doby, kdy jsem hrál za Malmö FF, jsem se držel pořád stejné filozofie: dělám si věci podle sebe. Je mi fuk, co si ostatní myslí, a nikdy jsem kolem sebe neměl rád upjaté lidi. Mám rád lidi, co jezdí na červenou, jestli mi rozumíte. Teď jsem však neříkal, co jsem říkat chtěl.

Říkal jsem, co jsem si myslel, že lidé chtějí, abych říkal. Všechno bylo úplně postavené na hlavu. Jezdil jsem v audi, které jsem dostal od klubu, a na vše jsem přikyvoval tak, jako jsem kdysi přikyvoval ve škole. Nebo lépe řečeno, jako jsem měl přikyvovat, když jsem chodil do školy. Dokonce už jsem na své spoluhráče ani neřval. Byl jsem nudný. Zlatan už nebyl Zlatanem, to se mi naposledy stalo, když jsem chodil do snobské školy Borgarskola, kde jsem poprvé viděl holky ve svetrech od Ralphi Laurena a já jsem si nadělal do kalhot, když jsem se je snažil pozvat na

rande. Nicméně sezonu jsem začal skvěle. Střílel jsem jeden gól za druhým. Vyhráli jsme Superpohár UEFA. A já hrál výborně, na hřišti jsem dominoval. Přesto jsem byl jiným člověkem. Něco se stalo — nic vážného, aspoň zatím, ale stejně. Byl jsem tišší a tišší a to je nebezpečné — věřte mi. Potřebuju být naštvaný, abych hrál dobře. Potřebuju rvát a dělat kolem sebe kravál. Zato teď jsem to všechno dusil v sobě. Možná to mělo něco společného s těmi novináři. Nevím.

Byl jsem druhým nejdražším přestupem v historii a v novinách o mně psali, že jsem problémové dítě a mám pokřivený charakter, prostě veškeré svinstvo, které si umíte představit. Bohužel jsem cítil ten tlak ze všech stran — že tady v Barçe se musíme chovat slušně a tak dále. A já chtěl nejspíš všem ukázat, že to taky dovedu. To byla ta nejhoupější věc, jakou jsem kdy udělal. Na hřišti jsem byl pořád skvělý. Ale už to nebyla taková zábava.

Dokonce jsem přemýšlel, že skončím s fotbalem — ale aniž bych předčasně ukončil smlouvu; přece jen jsem profesionál. Ztratil jsem však nadšení a pak přišla vánoční přestávka. Zaletěli jsme si zpátky do Švédska, do lyžařského resortu daleko na severu, kde jsem si půjčil skútr. Kdykoli mám pocit, že v životě stojím na místě, potřebuju nějakou akci. Vždycky řídím jako maniak. Ve svém Porsche Turbo jsem jel 325 km/h a policajty jsem ztratil někde v dálce za sebou. Už jsem v životě udělal tolik šíleností, že na to raději ani nechci myslet, a teď jsem si lítal jako blázen po horách na skútru. Navzdory pár omrzlinám jsem se královsky bavil.

Konečně nějaký nával adrenalinu! Starý Zlatan byl zpátky. Říkal jsem si — proč v tom nepokračovat? Mám prachy v bance. Nemusím otročit tomu idiotskému trenérovi. Místo toho bych si mohl užívat a starat se o rodinu. Měli jsme se úžasně, netrvalo to však dlouho. Když jsme se vrátili do Španělska, přišla pohroma — ne naráz, ale spíš se pomalu blížila, visela ve vzduchu.

Španělsko zasáhla obrovská sněhová bouře. Vypadalo to, jako by Španělé nikdy předtím neviděli sníh, a v kopcích, kde jsme bydleli, byla všude spousta uvězněných aut. Mino, ten tlustý idiot — chci říct, ten úžasný tlustý idiot, aby nedošlo k nějakému nedorozumění — se v polobotkách a letním sáčku třepal jako ratlík a přesvědčil mě, abych vzal audi. O chvíli později už jsem věděl, že to byla pěkná blbost. Cestou dolů z kopce jsme nad autem ztratili kontrolu, skončili v betonové zdi a totálně odrovnali celou pravou nápravu.

Spousta kluků z týmu během vánice bourala, ale nikdo auto neroztřískal jako já. Vyhrál jsem tedy pomyslnou soutěž v bourání týmových aut, všichni jsme se tomu zasmáli a já jsem stále ještě chvíli mohl být sám sebou. Pořád jsem se cítil celkem dobře. Potom si ale Messi zašel promluvit s trenérem. Lionel Messi je fantastický. Je naprosto úžasný. Neznám ho zase tak dobře, každý jsme úplně jiný. Do Barcy přišel, když mu bylo třináct. V téhle kultuře vyrostl, a tak s tou pitomou „školou“ nemá žádný problém. Hra celého týmu se točí kolem něj, což je přirozené — je geniální. Ale teď jsem byl v týmu já a dával jsem víc gólů než on. A tak šel za Guardiolum a řekl mu: „Už nechci hrát na pravém křídle. Chci hrát uprostřed.“

Já jsem byl střední útočník. Guardiolovi to ovšem bylo úplně fuk a změnil taktické rozestavení. Ze stylu 4—3—3 přešel na 4—5—1, ve kterém mě postavil na hrot a Messi hrál hned za mnou. Mě tím ale úplně odstavil. Míče chodily přes Messiho a já nemohl hrát svou hru. Na hřišti potřebuju být volný jako pták. Chci být rozdílovým hráčem na každé úrovni. A Guardiola mě obětoval. Taková je pravda. Úplně mě vpředu zavřel. Jasně, chápu jeho dilema, Messi byl hvězda.

Guardiola ho musel poslouchat. Ale stejně! Nastřílel jsem za Barcu spoustu gólů a podával jsem parádní výkony. Nemohl

přece změnit celý tým tak, aby vyhovoval jednomu hráči. Proč mě pak, sakra, vůbec kupoval? Nikdo za mě přece nezaplatí takové peníze, aby mě pak na hřišti takhle omezoval. Guardiola musel brát ohled na nás na oba a atmosféra ve vedení klubu samozřejmě houstla. Byl jsem jejich největší investicí v historii a s novým rozestavením jsem nebyl spokojený. Byl jsem příliš drahý na to, aby mě mohli nechat našťavaného. Txiki Begiristain, sportovní ředitel, trval na tom, abych šel za trenérem a promluvil s ním:

„Běž to vyřešit!“

Nelíbilo se mi to. Jsem hráč, který bere okolnosti takové, jaké jsou. „Oukej, dobře, udělám to.“

Jeden kamarád mi řekl: „Zlatane, vypadá to, jako by si Barça koupila ferrari a jezdila s ním jako s fiatem,“ a já si říkal, že tohle je celkem správný pohled na věc. Guardiola ze mě udělal jednoduššího a hlavně horšího hráče. A to je ztráta pro celý tým.

Tak jsem za ním zašel. Bylo to na hřišti, během tréninku, a já si dával pozor, nechťel jsem, aby z toho vznikla hádka, a taky jsem mu to dal najevo.

Řekl jsem mu: „Nechci bojovat. Nechci vést válku. Chci jen probrat pár věcí,“ a on přikývl.

Zdálo se mi, že vypadal trochu vyděšeně, tak jsem to ještě jednou zopakoval.

„Jestli si myslíte, že se chci hádat, půjdu si po svých. Jen si chci promluvit.“

„To je v pohodě, rád s hráči mluvím.“

„Podívejte,“ pokračoval jsem, „nevyužíváte naplno můj potenciál. Pokud jste chtěl jen kanonýra, měl jste si koupit Inzaghiho nebo někoho podobného. Já potřebuju prostor, potřebuju být volný. Nemůžu prostě celou dobu lítat po hřišti nahoru dolů. Vážím 98 kilo. Nejsem na to stavěný.“

Zamyslel se nad tím. Vždycky se nad vším jen zamyslel a pak to nějak přešel.

„Myslím, že takhle klidně můžeš hrát.“

„Nemůžu. To už by bylo lepší, kdybyste mě posadil na lavičku. Při vši úctě, naprosto vás chápu, ale vy mě obětujete ve prospěch jiných hráčů. Jenže to nefunguje. Je to podobné, jako byste si koupil ferrari, ale jezdil s ním jako s fiatem.“

Popřemýšlel o tom o něco víc.

„Oukej, možná to byla chyba. Je to můj problém a vyřeším ho.“

Byl jsem šťastný. Trenér se chystal problém vyřešit. Odešel jsem veselejším krokem, ale pak se ke mně Guardiola otočil zády. Skoro se na mě nepodíval, a to nejsem člověk, kterého by něco takového mělo naštvat, to vůbec. A i navzdory své nové pozici jsem pokračoval ve výborných výkonech. Přidával jsem další góly — i když ne tak hezké jako ty, které jsem střílel v Itálii. Hrál jsem příliš vysunutý na hrotu. Už to nebyl ten starý dobrý „Ibra-kadabra“, ale i tak... Hráli jsme v Lize mistrů proti Arsenalu na jejich novém stadionu Emirates a naprosto jsme je přehrávali. Atmosféra byla divoká a prvních dvacet minut bylo absolutně neuvěřitelných. Na začátku druhého poločasu jsem dal góly na 1:0 a 2:0, oba opět nádherné, a pomyslel jsem si: Koho zajímá nějaký Guardiola? Prostě budu makat!

Potom mě vystřídal a Arsenal se dostal do zápasu, když nejprve snížil na 1:2 a nakonec dokázal i vyrovnat na 2:2, což pro nás bylo hodně špatné. A pak jsem si zranil lýtkový sval. Obvykle bývají trenéři něčím takovým znepokojeni. Zraněný Zlatan by v každém týmu znamenal velký problém. Ale Guardiola zůstal chladný jako led. Neřekl ani slovo. Byl jsem mimo hru tři týdny a on za mnou ani jednou nepřišel a nezeptal se: „Jak jsi na tom, Zlatane? Budeš moct v dalším zápase nastoupit?“

Neřekl ani dobré ráno. Ani jediné slovo. Vyhybal se očnímu kontaktu. Kdykoli jsem vešel do místnosti, on z ní odešel. Co se děje? pomyslel jsem si. Udělal jsem něco? Vypadám divně? Plácám nesmysly? Všechny tyhle věci mi vrtaly hlavou a v noci mi nedávaly spát.

Musel jsem na to neustále myslet. Ne snad proto, že bych potřeboval, aby mě měl Guardiola rád. Pokud jde o mě, klidně mě může nenávidět. Nenávist a pomstychtivost mě ještě více vyburcují. Teď jsem byl ale vykořeněný. Baval jsem se o tom i se spoluhráči, ale nikdo neměl ponětí, co se stalo. Ptal jsem se Thierryho Henryho, který v té době vysedával na lavičce. Thierry Henry je nejlepším střelcem v historii francouzské reprezentace. Je to vynikající fotbalista. A vynikající byl i tehdy, a taky to pod Guardiolou neměl lehké.

„Nemluví se mnou, nepodívá se mi do očí. Co myslíš, že se stalo?“ zeptal jsem se.

„Nemám tušení,“ odpověděl Henry.

Dokonce jsme o tom začali žertovat, bavili jsme se stylem: „Hej, Zlatane, už jsi dneska navázal oční kontakt?“ „Ne, ale zahlídl jsem jeho záda.“ „Super, děláš pokroky!“ Prostě podobné hlouposti, trochu mi to pomáhalo. Ale fakt mi to lezlo na nervy a každý den, každou hodinu jsem se sám sebe ptal: Co jsem udělal? Co se děje? Ale nepřišel jsem na nic. Jen jsem tušil, že jeho přezíravost musela mít něco společného s naším rozhovorem o mé pozici. Jiné vysvětlení prostě nebylo. A pokud by to byla pravda, bylo by to vážně absurdní. Chtěl mě vyvést z míry před dalším pohovorem? Snažil jsem se k němu přijít a podívat se mu do očí, ale vyhybal se mi. Vypadal našťavaně. Samozřejmě že jsem si s ním mohl naplánovat schůzku a zeptat se, co se děje. Ale tohle bych nikdy neudělal. Už jsem se před ním ponižoval dost. Tohle byl jeho problém.

Tedy ne že bych tehdy věděl, o co šlo. Doteď to nevím, nebo možná... Myslím, že tenhle člověk nedokáže zvládat silné osobnosti. Potřebuje poslušné školáky. A co je ještě horší, utíká od problémů. Nedokáže jim čelit, podívat se jim do očí, a to všechno ještě zhoršilo.

A že se situace opravdu zhoršila.

Z Islandu se nad kontinent rozšířil sopečný popel. Všechny lety v celé Evropě byly zrušeny nebo odloženy, nás přitom čekal zápas na San Siru proti Interu Milán. Jeli jsme autobusem. Nějaký chytrák v Barceloně si myslel, že je to dobrý nápad. Už jsem byl tehdy po zranění v pořádku, nicméně cesta to byla katastrofální. Jelo se šestnáct hodin a do Milána jsme dorazili vyřízení. Čekal nás dosud nejdůležitější zápas, semifinále Ligy mistrů, a já byl připravený na bučení a hysterii fanoušků na mém bývalém domácím stadionu: žádný problém — vlastně právě naopak. Tyhle věci mě ještě víc motivují. Jinak byla situace hrozná a myslím si, že Guardiola měl z Mourinha mindrák.

José Mourinho je velká hvězda. Dokázal už vyhrát Ligu mistrů s Portem. Kdysi mě v Interu trénoval a je to fajn chlap. Když se poprvé setkal s Helenou, pošeptal jí: „Heleno, máš jeden jediný úkol. Dopřej Zlatanovi dobré jídlo, dostatek spánku a postarej se, aby byl šťastný.“ Ten chlap si říká, co se mu zlíbí. Ale mám ho rád. Stojí v čele své armády. Ale taky má o lidi zájem. Když jsem hrál v Interu, neustále mi posílal zprávy a ptal se, jak se mám. Je přesným opakem Guardioly. Pokud Mourinho v místnosti rozsvítí, Guardiola zatáhne závěsy. Myslím, že se mu Guardiola snažil vyrovnat.

„Dnes před námi nestojí Mourinho. Čeká nás Inter,“ říkal nám, jako by si snad myslel, že v kabině sedíme a čekáme, že budeme hrát fotbal proti trenérovi. Pak pokračoval ve svém filozofování.

Moc jsem ho neposlouchal. Proč bych taky měl? Byly to hrozné kecy, o krvi, potu, slzách a tak dále. Nikdy jsem takhle fotbalového trenéra mluvit neslyšel. Strašné hovadiny! Teď najednou ke mně přicházel. Bylo to na tréninku na San Siru a lidé nás sledovali a říkali si, že Ibra je zpátky a podobně.

„Můžeš hrát od úvodního hvizdu?“ zeptal se mě Guardiola.

„Určitě,“ odpověděl jsem. „Jdu do toho.“

„Ale jsi připravený?“

„Naprosto. Jsem v pohodě.“

„Ale jsi připravený?“

Byl jako papoušek, neměl jsem z něj dobrý pocit.

„Podívejte, ta cesta byla hrozná, ale jsem ve formě. Zranění mám vyléčené. Odehraju to na sto procent.“

Vypadalo to, že Guardiola má pochybnosti. Nedokázal jsem ho odhadnout, a tak jsem po tréninku zavolał Minovi Raiolovi. S Minem si voláme neustále. Novináři ve Švédsku pořád píšou, že Mino poškozujė Zlatanovu image. Mino je tohle a Mino je tamto. Mám zacházet do podrobností? Mino je gėnius. Tak jsem se ho zeptal: „O co tomu chlapovi jde?“

Ani jeden z nás na to nedokázal odpovėdět a začínalo nás to pěkně štvať. Do zápasu jsem nastoupil v základní sestavě, dostali jsme se do vedení 1:0. Pak se všechno otočilo. Po šedesáti minutách jsem šel dolů a prohráli jsme 1:3. Byla to hrůza a byl jsem pořádně vytočený. Kdysi, třeba když jsem hrával v Ajaxu, jsem se porážkou dokázal užítat i několik dnů nebo týdnů. Ale teď jsem měl Helenu a děti. Pomáhají mi zapomenout a posunout se dál, takže už jsem začal přemýšlet o odvetě na Camp Nou. Bylo důležité dobře zregenerovat. A atmosféra se každým dnem stupňovala.

Tlak byl šílený. Ve vzduchu bylo cítit napětí a my jsme k postupu potřebovali vyhrát větším rozdílem. Jenže... Ani na to nechci vzpomínat — vlastně chci, protože mě to posílilo. Vyhráli jsme 1:0,

ale na postup to nestačilo. Vypadli jsme z Ligy mistrů a Guardiola se pak na mě díval, jako by to všechno byla moje chyba. V tu chvíli jsem si řekl: A dost. Tohle byla poslední kapka. Po tomhle zápasu jsem měl pocit, jako bych už v klubu nebyl vítaný, a v klubovém audi jsem se cítil hrozně. Bylo mi pěkně nanic, když jsem seděl v kabině a Guardiola na mě hleděl, jako bych byl rušivý element, vetřelec. Bylo to na hlavu. Byl jako zeď — cihlová zeď. Neviděl jsem u něj žádné známky života a každou další hodinu v klubu jsem si přál odsud vypadnout.

Už jsem tam prostě nepatřil. A když jsme pak hráli venkovní zápas proti Villarrealu, nechal mě hrát pět minut. Pět minut! Vřelo to ve mně, ale ne proto, že jsem seděl na lavičce. S tím se dokážu vyrovnat, pokud je trenér chlap a řekne mi: „Zlatane, nejsi dost dobrý. Nemáš na základní sestavu.“

Guardiola neřekl ani slovo, ani jedině pípnutí, už jsem toho měl dost. Cítil jsem to v celém těle, a být tehdy Guardioulou, měl bych strach. Ne že bych tím chtěl říct, že se umím ohánět pěstmi! Už jsem udělal spoustu blbostí, ale rvačky nevyhledávám. I když přiznávám, že na hřišti jsem asi hlavičku pár lidem dal. Když se naštvu, mívám rudo před očima. V tu chvíli raději nechtějte být poblíž.

Mám-li tedy jít do detailů, po zápase jsem přišel do šatny a neměl jsem zrovna v plánu nějaký nepříčetný výstup. Ale mírně řečeno jsem nebyl šťastný a můj nepřítel teď stál přede mnou a drbal se na hlavě. Moc dalších lidí tam nebylo.

Byl tam Touré a pár dalších. A taky tam byla kovová bedna, do které dáváme po zápase dresy. Chvíli jsem na ni koukal a pak jsem do ní pořádně kopl. Letěla snad tři metry, ale ještě jsem neskončil. Ani zdaleka ne. Začal jsem řvát: „Vy prostě nemáte koule!“ a určitě padlo i něco ostřejšího, pokračoval jsem: „Máte z Mourinha nasráno v kalhotách. Táhněte k čertu!“

Přestal jsem se ovládat. Možná byste čekali, že mi Guardiola nějak odpoví a řekne třeba: „Uklidni se, takhle se s trenérem nemluví.“ Ale takový on není. Je to bezpáteční srab. Jenom tu bednu zvedl jako nějaká uklízečka, odešel a už nikdy se o tom nezmínil, ani jediným slovem. Samozřejmě se to rozkřiklo a v autobuse se jeden druhého ptali: „Co se stalo? Co se stalo?“

Nic, pomyslel jsem si. Jen padlo pár pravdivých slov. Neměl jsem chuť o tom mluvit. Byl jsem vytočený. Týden za týdnem mě trenér a šéf bez jakéhokoli vysvětlení odstavoval na vedlejší kolej. Bylo to naprosto absurdní. Už jsem v životě absolvoval spoustu šílených hádek, ale na druhý den se všechno urovnalo a nikdo necítil žádnou zášť. Tady byl ale klid, hrálo se na psychiku. A tak jsem si říkal, že je mi osmadvacet, jen tady za Barçu už jsem nastřílel dvaadvacet gólů a přidal patnáct asistencí, a pořád se mnou jednají, jako bych neexistoval. To mám jen tak sedět a nechat si to líbit? Mám se dál snažit přizpůsobit? V žádném případě!

Když jsem zjistil, že budu proti Almerii jenom na lavičce, vzpomněl jsem si na tu větu: *Tady v Barceloně na tréninky nejezdíme ve ferrari ani porsche*. Co to vůbec bylo za nesmysl? Budu si jezdit, v jakém autě budu chtít. Aspoň těm idiotům trochu pohnu žlučí. Sedl jsem do svého Enza, sešlápl plyn až na podlahu a vyrazil na trénink. Zaparkoval jsem přímo před vchodem do tréninkového centra. Samozřejmě z toho byl pořádný cirkus. V novinách se psalo, že cena mého auta odpovídá součtu měsíčních platů všech hráčů Almerie. Bylo mi to fuk. Blbosti v médiích byly v téhle situaci prkotinou. Rozhodl jsem se vyjádřit svůj názor.

Řekl jsem si, že se budu bránit, a měli byste vědět, že v tomhle jsem fakt dobrý. Vždycky jsem byl bojovník, věřte mi. Nechtěl jsem ale podcenit přípravu, tak jsem to probral s Minem. Naše triky vždycky plánujeme společně — ty dobré i ty méně férové. A taky jsem zavolaal kamarádům.

Chtěl jsem situaci vidět z různých úhlů a dostal jsem doslova hromadu nejrozumnějších rad. Kluci ze čtvrti Rosengård chtěli dorazit a všechno to tam rozmlátit, což od nich samozřejmě bylo hezké, ale v dané situaci by to nejspíš nebyla ta nejlepší strategie. Pochopitelně jsem také všechno probral s Helenou. Ona je z jiného světa. Je v klidu, i když taky umí být drsná. Každopádně mě dokázala povzbudit: „V každém případě se z tebe stal lepší otec. Když nemáš tým, který bys měl rád, uděláš si svůj tým tady doma,“ řekla mi a moc mě tím potěšila.

Často jsem si s dětmi chodil zakopat a snažil jsem se, aby nám všem bylo fajn. Taky jsem si našel čas na videohry. Jsem na nich tak trochu závislý, dokážou mě úplně pohltit. Od doby, kdy jsem během působení v Interu dokázal být vzhůru do čtyř nebo pěti do rána a pak šel jen po dvou třech hodinách spánku na trénink, jsem si nastavil určité hranice: žádný Xbox nebo PlayStation po desáté večer.

Nemohl jsem si dovolit plýtvat časem a opravdu jsem se během angažmá ve Španělsku snažil věnovat rodině nebo jen tak odpocívat na zahradě a občas si dopřát i nějakou tu coronu. To byla světlá stránka věci. Ale v noci, když jsem ležel a nemohl usnout, nebo na trénincích, když jsem viděl Guardiolu, se ve mně probouzela temná stránka. V hlavě mi vztekem doslova bušilo, a tak jsem zatnul pěsti a plánoval odplatu. Uvědomil jsem si, že teď už není cesty zpět. Bylo načase vyjádřit svůj názor a být zase sám sebou, jako dřív.

Nezapomeňte totiž na jednu věc: *Můžete dostat chlapce z ghetta, ale ghetto z chlapce nikdy nedostanete.*

Když jsem byl malý, dostal jsem od bráchy kolo BMX. Dal jsem mu jméno Fido Dido.

Fido Dido byla kreslená postavička malého kluka s kudrnatými vlasy. Tehdy jsem z něj byl úplně hotový. Jenže pak mi před bazénem v Rosengardu někdo kolo ukradl a na místo hned dorazil táta s rozepnutou košilí a vyhrnutými rukávy. Vždycky vystupoval ve stylu: Nikdo mi nebude sahat na děti! Nikdo jim nebude brát jejich věci. Jenže s tímhle ani takový drsňák, jako byl můj táta, nemohl nic dělat. Fido Dido byl pryč a já byl úplně zničený.

Pak jsem začal krást kola já. Páčil jsem zámky, stal se ze mě skutečný odborník. Šup šup — a kolo bylo moje. Byl jsem tedy zlodějem kol. Byl to můj první prohřešek proti zákonu. Bylo to celkem nevinné, ale občas se to trochu vymklo z rukou. Jednou jsem se oblékl celý do černého, jako Rambo, vzal jsem si obrovské štípačky a ukradl vojenské kolo. Užíval jsem si to. Bavilo mě to. Abych pravdu řekl, šlo spíš o to vzrůšo než o samotná kola. Začal jsem se ve tmě plížit kolem domů, občas jsem hodil pár vajec lidem do oken a podobné věci. Chytili mě jen párkrát.

Jednou jsem se dostal do pěkně trapné situace v obchodním domě Wessels v nákupním centru Jägersro. Ale abych byl upřímný, zasloužil jsem si to. S kamarádem jsme uprostřed léta vyrazili do obchodáku ve velkých péřových bundách — samozřejmě to byla naprostá hloupost — a pod nimi jsme zkoušeli propašovat čtyři pálky na ping-pong a pár dalších blbostí, které jsme ukradli. „A jak máte v plánu tenhle nákup zaplatit?“ zeptal se nás zaměstnanec ochranky, když náš úmysl odhalil. Vytáhl jsem z kapsy

šest mincí v hodnotě 10 öre, tedy dohromady méně než jednu švédskou korunu: „Přece tímhle.“ Jenže ten chlápek neměl zrovna smysl pro humor. Já si sice předsevzal, že se v budoucnu budu chovat zodpovědněji, ale nakonec si myslím, že se ze mě stal pěkně šikovný grázlík.

Jako kluk jsem býval malý, měl jsem velký nos a šiřlal jsem. Musel jsem tedy cvičit s logopedkou. Nějaká paní přišla do školy a učila mě, jak mám vyslovovat „s“, což mi přišlo ponižující. Říkal jsem si, že musí přijít odplata. Navíc jsem byl strašně hyperaktivní. Chvilí jsem neposeděl, neustále jsem někde pobíhal. Vypadalo to, že pokud budu běhat dostatečně rychle, nemůže se mi nic špatného stát. Bydleli jsme ve čtvrti Rosengård na předměstí Malmö v jižním Švédsku, v oblasti plné Somálců, Turků, Jugoslávců, Poláků, tedy všech možných imigrantů, a Švédů. Všichni kluci jsme si hráli na pořádné frajery. Cokoli nás mohlo dopálit a ani doma to s námi nebylo jednoduché — to si ani nedovedete představit.

Tehdy jsme bydleli v bytě ve čtvrtém patře a nebyli jsme na žádná objetí a něco podobného. Nikdo se mě neptal: „Jaký jsi měl dneska den, Zlatánku?“ Nic takového u nás nebylo. Žádný dospělý, který by vám pomohl s domácím úkolem nebo se zeptal, jestli vás něco trápí. Se vším jste se museli vypořádat sami, a když na vás byl někdo zlý, neexistovalo žádné fňukání. Museli jste zatnout zuby. Na denním pořádku byl i chaos a hádky, padaly fac-ky a pohlavky. Samozřejmě jste někdy doufali i v trochu soucitu. Jednou jsem spadl ze střechy školky. Udělal se mi monokl a běžel jsem s brekem domů. Očekával jsem pohlazení nebo alespoň pár vlídných slov. Místo toho jsem dostal jednu za ucho.